

О помѣж тазъ минута тясна
Безгласенъ, съ книгата въ рѣка
Стояхъ уплашенъ и захласнатъ,
Та какъ да зинъ да рѣкъ?

Но ти, по-хитра прозорлива,
Отъ тежъкъ трудъ ме отмѣни,
И въ мойтъ румени страни
Прочете книгата свѣтлива!

Пѣтешетствието.

Отъ моя нѣхаръ и покой
Като се бѣхъ отрѣкълъ вече,
Другаръ желаяхъ да сѣмъ твой,
За да пѣтуваме далече.

Но мойто сърдце въ тоя часъ
Испадна пакъ въ недоумѣнье:
Другаръ не щѣ ти бѣдѣ азъ,
Адио! трѣгвай си безъ мене.

Цалувкитѣ и жалний викъ
На мойто либе сладкодумно
Побъркахъ внезапно, въ мигъ,
Туй намѣрение безумно

Очи му днеска по-пламтятъ,
Не щѣ ги никога забрави,
И жалостта му тоя пѣтъ
По-привлекателно го прави.

То ме пристисна до гърди
И въвъ небето ме закліна:
Ту че го мразѣхъ ме бѣди,
Ту моли ме да не заминѣ.